

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

10. března 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: LEVITICUS 17-18, ŽALM 119 VERŠE 41-80, LUKÁŠ 1.

TAJEMSTVÍ UČEDNICTVÍ

Občas se nám stává, že se v našem každodenním čtení sejdou kapitoly, které zaměří naši mysl na jedno významné téma. Dnešní pasáže nás vedou k přemýšlení o tom, co Pavel Timoteovi popsal jako „*tajemství zbožnosti*“ (**1. Timoteovi 3:16**), nebo, jak bychom to mohli nazvat dnes, tajemství našeho učednictví. To je velmi vhodné téma pro poslední den v týdnu, kdy při přípravě na sdílení symbolů oběti našeho Pána zkoumáme sami sebe.

V knize Leviticus 17 & 18 si připomínáme, že určité typy lidského chování jsou pro Boha nepřijatelné. Toto chování, které nás od Něj odděluje, lze souhrnně označit jako „nečisté“. Důvod pro toto ustanovení je shrnut v knize **Leviticus 10:10**. „*Musíte rozlišovat svaté od nesvatého a nečisté od čistého,*“ s nezbytným dodatkem: „*musíte učit Izraelce všem nařízením, která vám Hospodin uložil skrze Mojžíše*“ (**verš 11**).

Rozlišování mezi věcmi, které jsou pro Boha přijatelné, a těmi, které jsou nepřijatelné, tkví v jádru našeho učednictví. Ve dnech evangelia se však Židé učili, že nečistota je výsledkem znečištění zevnějšku. Proto pán Ježíš považoval za nezbytné objasnit těm, kdo mu byli ochotni naslouchat, že nečistota vždy přichází zevnitř a ne z nějakého vnějšího zdroje. Ježíš vysvětloval, že činy, které jsou pro Boha nepřijatelné, vždy pocházejí z lidského srdce (**Matouš 15:19**). To vysvětluje, proč Ježíš, následuje příklad starozákonních proroků a svého vlastního bratrance Jana Křtitele, trval na tom, že ti, kdo touží po spáse, musí změnit směřování svého života. Tento koncept lze souhrnně vyjádřit slovem „pokání“. Naše druhé a třetí čtení pro dnešní den nám dává příležitost sdílet myšlenky lidí, kteří onu volbu učinili, kteří byli „spravedliví“ či „zbožní“. Znamená to, že se prostě rozhodli sloužit Bohu a snažili se ze všech sil žít podle jeho požadavků. A v tom se poznáváme.

NAŠE VDĚČNOST BOHU Ze všech pěti částí Žalmu 119, které začínají po sobě následujícími písmeny hebrejské abecedy, velice jasně vyplývá, že je nutné projevovat Bohu vděčnost za vše, co nám poskytl. První část se jmenuje „vav“; je pojmenována podle háčku nebo stanového kolíku, tedy podle něčeho, co zajišťuje stabilitu. Tato část nám připomíná, že Boží láska a Jeho spása přinášejí do našeho života stabilitu, ale také nás vyzývá k poslušnosti a dodržování pravidel. **Verš 48** to shrnuje: „*Dlaně vztahuji k tvým příkázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýšlet o tvých nařízeních.*“

Druhá část tohoto žalmu je pojmenována „zajin“, což znamená meč nebo nůž. Boží slovo protíná nepořádek a zmatek každodenního života, aby nám dodalo naději a ujištění. „*Připomínám si tvé dávné soudy, Hospodine, v tom útěchu najdu*“ (**verš 52**). Další písmeno je „chet“, symbol pro bránu nebo plot, což odhaluje, že Žalmistovou odpovědí na Boží lásku je podřízení jeho života bezpečí Božích požadavků, o nichž mluví Jób 1:10 jako o ohradě. „*Uvažuji o svých cestách, k tvým svědectvím obracím své nohy*“ (**verš 59**).

Další část je nazvána tet, což znamená had. Může to být odkaz k Evině podvodu v zahradě, jak o ní vypráví Genesis. Protijedem proti hadímu myšlení je schopnost poučit se a zalíbení v Božím zákoně. „*Dokud jsem se nepokořil, bloudíval jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl*“ (**verš 67**). Poslední část Žalmu 119 charakterizuje jod, otevřená ruka. Žalmista prohlašuje, že jej Bůh stvořil, a žádá Jej o porozumění Jeho zákonu, aby mohl ocenit Boží dobrotu, která mu byla tak velkoryse darována. „*Ruce tvé mě učinily pevným, dej mi rozum, ať se naučím tvým příkázáním*“ (**verš 73**).

DVA ZBOŽNÍ LIDÉ Tato obecná poučení však ve skutečnosti uvádí do praxe až začátek Lukášova evangelia. Když čteme Lukáše 1, máme výsadu sdílet modlitby dvou zbožných lidí žijících v Palestině. Prvním je mladá žena, vyvolená k tomu, aby nosila a starala se o Syna Božího. Druhým je starý kněz, jehož přechodně zesláblá

víra způsobila, že přišel o řeč. Oba, mladá žena i starý muž, pochopili, jak významná je role, již mají jejich synové sehrát v naplňování Božího záměru.

Marie byla mladá, ale měla velmi zralé porozumění ohledně dobré zprávy o Božím království. Viděla, že jejím jádrem je Boží milosrdenství k těm, kdo se ho bojí (**verš 50**). Pochopila, že je určena chudým duchem, těm, kteří stojí na nejnižších stupních lidské společnosti, neboť jsou soustředěni na království (**verše 48 a 52**). Věřila, že budou vyloučení mocní, kteří věří své vlastní síle a nehledají po spravedlnosti (**verše 51 a 52**). Věděla, že dobrá zpráva je založená na Abrahamově víře a Božích slibech otcům Izraele (**verš 55**). Pochopila, že znamená požeňání pro nenarozené generace (**verš 48**). A pro to vše se její duch zaradoval v Bohu, jejím spasiteli, a její duše Jej velebila (**verše 46 a 47**). Není příliš překvapující, že se o generaci později Mariina píseň stala jedním z raných hymnů počínajících křesťanských shromáždění.

Kněz Zacharjáš k témuž vznešenému tématu přistoupil jinak než Marie. Pochopil, že vykoupení Izraele, zaslíbené všemi proroky, je konečně na dosah (**verše 68-70**). I on si uvědomil souvislost tohoto vývoje s Boží smlouvou s Abrahamem a zaslíbeními (**verš 73**). Pochopil, že to znamená vykoupení pro jeho lid skrze dům Davidův (**verš 69**). Izrael bude zachráněn před nepřáteli, aby mohl konečně sloužit svému Bohu (**verše 74 a 75**). A jeho novorozený syn měl nést zodpovědnost za přichystání cesty pro tento vývoj. Měl přinést světlo do temnoty a předat svému lidu znalost cesty k vykoupení skrze odpuštění hříchů (**verše 77-79**). To objasňuje, že Zacharjáš, na rozdíl od mnoha svých současníků, byl schopen přes nadvládu Římanů nad Palestinou vidět dobu, kdy bude jeho lid osvobozen od hříchu a smrti. Existují dobré důkazy, že jeho modlitba, stejně jako Mariina, se stala raným křesťanským hymnem.

NÁŠ VELEKNĚZ A PROSTŘEDNÍK

A co my, kteří žijeme v téže víře o dva tisíce let později?

Máme výsadní postavení, které neměl nikdo z těch, o nichž jsme dnes hovořili, kromě Marie na sklonku jejího života (jak usuzujeme z důkladného čtení kapitol 1 a 2 Skutků). Můžeme spolu sdílet společenství a připomínat si oběť našeho Pána, která toto vše umožnila. Můžeme spolu lámat chléb a pít víno podle instrukcí, které dal svým učedníkům; měli zvěstovat jeho smrt, dokud nepřijde v moci a velké slávě. Ani Mojžíš, ani Žalmista, ani Zacharjáš nemohli dělat více, než obětovat stále dokola zvířecí oběti. Limity tohoto konání vyjadřuje princip vyslovený v Listu Židům: krev býků a kozlů není s to hřích odstranit (**Židům 10:4**).

List Židům nám připomíná, že máme velekněze, „*kteřý usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk*“ (**Židům 8:1-2**). Nadto je však veleknězem, který dokáže jednat ohleduplně s těmi, kdo jsou nevědomí a na scestí, neboť on sám zakusil slabost, protože „*na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu*“ (**Židům 4:15**). Tato nádherná pravda stojí v samém jádru tajemství našeho učednictví: náš Pán rozumí naší slabosti a může nás učit, jak se s ní vyrovnat způsobem, který přinese slávu Bohu.

Sdílejme proto chléb jako symbol Pánova těla, odevzdaného v láskyplné poslušnosti Jeho Otci. A napijme se společně vína, které představuje jeho krev, jež vytekla jako obětní nápoj na oltáři. A připomeňme si, slovy apoštola Pavla Korintským, že kdykoliv toto činíme, zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde (**1. Korintským 11:26**). Tímto způsobem si získáváme privilegium, abychom se mohli účastnit jeho oběti (**1. Korintským 10:16**) a sdílet společenství, které nás spojuje ve službě Bohu.

Bratr Robin Lamplough: Pinetown, Jižní Afrika. 10.3.13